

Ivo Peruzzi:

Med kolesi.

Pošastne, zle melodije
pojo kolesa, transmisije . . .
In pravkar
je dvignil orjaško dlan,
da prsi stroju
postavi v bran . . .
Le stok . . .
In bil je ves bled in tih,
le v grlu zarjul je,
zadavil se vzdih . . .

„Pač dolgo se, mati, že oče mudi,“ —
otroci se stiskajo h krilu . . .
V njih dušah pa trnja in groze ni . . .

Deca ti mala, kaj hočeš od sveta?
Vzela boš križ, zapuščino očeta,
in težek kot grob ti bo vdar melodij
pojočih koles, transmisij . . .

Poziv.

Viharji se bliskajo
in v strastnih objemih ječijo,
vsi divji nad mestom gorijo
oblaki, čez polje vriskajo . . .

A v duši kak silno razkošje!
Železo in blisk se valita
zdrobljena po zemlji, ječita,
kot prsi, ki stisnil jih nož je . . .